

Imádkozás a belső szobában

David Wilkerson October 23, 2006

Van egy kérdésem hozzád: Mit tehet Isten népe egy fenyegető ítélet közeledtekor azért, hogy megindítsa az Úr szívét?

Olyan méretű természeti katasztrófák tanúi lehettünk az elmúlt időszakban, amilyenek sohasem voltak azelőtt a földön: árhullámok, hurrikánok, földremlészek, áradások és szárazságok sújtják a földet. Azokra, az egész világot megrázó pusztításokra gondolok, amelyeket a tsunami, a Katrina hurrikán, az Indiában és Pakisztánban dúló földremlések okoztak.

De arra a félelmre és elkeseredettségre is utalok itt, amelyet az emberi zavargások okoztak: 2001. szeptember 11. eseményeire, az Izrael és Libanon közötti konfliktusra, vagy az árulók kezébe jutott nukleáris fegyverekre. Még a legskeptikusabb elemzők is úgy fogalmaznak, hogy a III. Világháború kibontakozásának vagyunk tanúi.

Különböző népek iszlám lakosai fenyegetőznek jelenleg is azzal, hogy megsemmisítik a kereszténységet. Amikor nemrég Londonban voltam, saját fülemmel hallottam, amint két iszlám férfi ezt mondta egy rádió interjúban: „A mi vallásunk nem olyan, mint a kereszténység. Mi nem fordítjuk oda a másik orcánkat, hanem levágjuk a fejeteket.”

Hadd kérdezzek meg: miért erőtlen és tehetetlen a gyülekezet az ilyen veszélyes időkben? Üljünk csak békében és várjuk Krisztus visszajövetelét? Vagy talán valamilyen drámaibb cselekedetre kaptunk felszólítást? Amikor a világ reszket körülöttünk, amikor az emberek szíve remeg a félelemtől, akkor nem arra kaptunk-e elhívást, hogy felvegyük lelki fegyvereinket és csatába szálljunk lelkünk ellenségével?

Az a hangulat terjedt el az egész világon, hogy lehetetlen megoldani az egyre tornyosuló problémákat. Sokan úgy érzik, hogy a világ elérte a reménytelenség csúcsát. Az alkoholizálók száma világszerte növekszik, és egyre több és több fiatal szokik rá a tivornyázásra, iszogatásra. Egy legalább ugyanennyire bántó trend figyelhető meg az egyházban, ahogy egyre több keresztény válik anyagiassá. Életük ezt az üzenetet hirdeti: „Nem maradt remény. Isten már feladta.”

Mondd meg szívesen, ez lenne Isten népének a feladata a sötét időkben? Krisztus követőinek azonosulnia kell az egész világgal, meg kell alkudnia? Nem, soha!

Jóel próféta látta, amikor egy ilyen nap, „sötétség és homály” közeledett Izrael életében.

Jóel szerint egy olyan sötét nap közeledett Izrael történelmében, amelyhez hasonlót sohasem tapasztaltak addig. A próféta így kiáltott: „Jaj, micsoda nap! Közel van már az Úr napja, pusztulás jön a Mindenhatótól!” (Jóel 1:15)

Mit tanácsolt Jóel Izraelnek a sötétségnek ezen órájában? A következő ígét hirdette: „De ... így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva! Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is. Ki tudja, hátha most is megbánja, és áldást hagy maga után...? (2:12-14).

Ennek az igeszakasznak az olvasásakor két szó ragadja meg a figyelmem: „hátha most”. Sötétség szállt le Izraelre, amikor Isten így kérte népét: „Hátha most, bosszúállásom órájában – amikor kiteszítotatok a

társadalomból, amikor a kegyelem lehetetlennek t?nik, amikor az emberiség kigúnyolta figyelmeztetésem, amikor félelem és homály borítja a földet – hátha most, visszatértek hozzám s?rget? szavam hallatára. Késedelmes vagyok a haragra és tudva lev?, hogy ítéleteimet visszatartom egy ideig, ahogy azt J?siás esetében is tettem. Népem imádkozhat és kegyelmet nyerhet. De a világ nem tart b?nbánatot, ha azt mondod, hogy nincs kegyelem.”

Látod ebben Isten hozzánk szóló üzenetét? Mivel az ? népe vagyunk, ezért imádságban könyöröghetünk és ? meghallgat minket. Kiengesztelhetjük és biztosak lehetünk benne, hogy a szentek ?szinte, buzgó imájára válaszolni fog.

De figyelmeztetni szeretném az egyházat: Vigyázzatok! Sátán a sötétségnek abban az órájában érkezik, amikor nukleáris katasztrófa fenyegeti a földet, amikor a pogányok lázadnak és terrorizálják a népeket. Az ördög tudja, hogy sebezhet?ek vagyunk és ezzel a hazugsággal támad: „Na most mit tehetsz? Miért evangélizálsz az iszlámok között, amikor az életedre törnek? Úgysem tudsz megváltoztatni semmit. Akár fel is adhatod, annyira b?nös ez a világ. Nincs értelme imádkozni a Lélek kiadásáért. B?nbánatod teljesen felesleges.”

De Isten J?el szavaival fordul hozzánk: „Van reménység és kegyelem még most is. Irgalmam nagy és késedelmes vagyok a haragra. Itt az ideje, hogy imádságban forduljatok hozzám. Talán visszatartom ítéletem és még áldást is hagyok rátok.”

Még most is – az öldökl? iszlám extrémizmus, az er?szakos homoszexualitás idején, amikor népünk elvesztette erkölcsi mércéit, amikor a bíróságok kivetik Isten a társadalomból, amikor a félelem rabja az egész föld – itt az ideje, hogy imádságban forduljunk az Úrhoz. Még akkor is, amikor ítélete lesújt körülöttünk, és haragját önti ki a népekre, a Szentlélek továbbra is hívja az emberiséget egészen az utolsó nap utolsó percéig. Pontosan miért is kell imádkoznunk ezekben az id?kben?

Íme J?el receptje Izráel számára a sötétség és homály napjaiban: „Fújjátok meg a kürtöt a Sionon! Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz. Gy?jtsétek össze a népet, tartsatok szent gy?lést, gy?jtsétek össze a véneket, gy?jtsétek össze a gyermekeket... A templomcsarnok és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói! Így szóljanak: Szánd meg Uram népedet, ne engedd, hogy gyalázzák örökségedet! Ne csúfolhassák ?ket a pogányok! Miért mondanák a népek között: Hol van az ? Istenük?” (J?el 2:15-17).

A gy?lekezet a következ? felszólítást kapta: „Ne csüggedjete és ne keseregjete! Ne higgyete az ördög hazugságainak, hogy már nincs remény az ébredésre.” J?el szerint a nép kiáltása inkább így hangozzon: „Uram, ne engedd, hogy Nevedet gyalázzák! Ne hagyj, hogy gy?lekezetet tovább gúnyolják. Ne engedd, hogy a pogányok uralkodjanak rajtunk és azt kérdezzék: „Hol van Istenetek?”.

Talán azt gondold, hogy: „Isten csak egy lehet?séget kínál itt. Azt mondja, hogy talán visszatartja haragját. Ez csak egy „talán” vagy egy „lehet”. Lehet, hogy teljesen hiábavaló mindaz, amire népét felszólítja.”

Nem hiszem, hogy Isten gyötörni akarná saját gy?lekezetét. Nem fogja népét rávenni egy hiábavaló szolgálatra. Amikor Ábrahám azért imádkozott Istenhez, hogy kímélje meg Sodomát (ahol unokaöccse, Lót élt), akkor az Úr szíve megrendült és kész volt eltekinteni a város elpusztításától, hogyha találnak ott akár csak 10 igaz embert. Ábrahám imádkozott, amikor a pusztító angyalok bementek a városba. Meg vagyok gy?z?dve róla, hogy Isten népe ma ugyanilyen módon kiengesztelheti az Urat.

Zakariás kijelentése alapján Isten három helyet jelölt meg, ahol népe imádságban fordulhat hozzá.

Zakariás szerint a következ? három helyen kell imádkoznunk: (1) Isten házában (a gy?lekezetben, templomban), (2) otthonainkban, és (3) bels? szobánkban. Az Úr ezt mondta Zakariásnak: „Dávid házára... kiárasztom a könyörület és a könyörgés lelkét... Gyászolni fog az ország, külön-külön minden nemzetség: külön Dávid házában a nemzetsége (ez a gy?lekezetet szimbolizálja) ... külön Lévi házában a nemzetsége (ez a családot, az otthon szimbolizálja), asszonyaik is külön (az egyéneket szimbolizálja).” (Zakariás 12:10, 12-13)

Amikor Zakariás ezt a kijelentést tette, Izráel népét ellenség vette körül és elpusztításukra készült. Nagy volt a félelem, de ekkor hangzott el ez a csodálatos ige: „Isten jön és elbánik az életetekre tör? gonosz er?kkel. Kezdetek el buzgón imádkozni a szentélyben! Kezdetek el imádkozni otthonaitokban! Kezdetek el imádkozni titkos szobátokban! A Szentlélek jön és betölt a könyörgés és kegyelem lelkületével, alkalmassá tesz az imádságra.”

Érted, hogy mit üzen nekünk Isten ebben az igeszakaszban? Arra biztatja gy?lekezetét minden korban, hogy : „A

rettegés és a félelem idején ki akarom árasztani rátok Lelkemet, de szükségem van egy olyan imádkozó népre, akire kiáraszthatom!"

1. Az imádság az Isten házában kezdődik.

Minden ószövetségi próféta közös imádságra szólította fel Isten népét. Még Jézus is ezt hirdette: „Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik” (Máté 21:13). Tény, hogy a világtörténelmet Krisztus egyházának imái is formálták.

Gondoljátok meg: a Szentlélek első kitöltetése is Isten házában, a felső szobában történt. A tanítványok „egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban” (ApCsel 1:14). Azt olvassuk, hogy Pétert egy angyal szabadította ki a börtönből, miközben „sokan egybegyűlve imádkoztak” (12:12). Folyamatos közös imádság folyt Péter szabadulásáért.

Nyilvánvaló, hogy Isten hatalmas erőket szabadít fel a gyülekezet imáinak köszönhetően. Ezért nem becsülhetjük alá az ilyen imádságra való elhívást. Tudjuk, hogy az egyház azt a parancsot kapta, hogy lelkeket nyerjen meg, jótékonyági feladatokat lásson el és helyet adjon az igehirdetésnek. A gyülekezet azonban legelső sorban mégis az imádság háza. Ez a legfontosabb elhívásunk, hiszen a gyülekezeti élet minden más területe imádságban születik.

A közös imádságnak azonban megvannak a maga korlátai. Korlátot jelent időbeosztásunk és az, hogy Isten milyen típusú imádságra hív el bennünket. Nem a gyülekezet az a hely, ahol bukásainkat és aggodalmainkat kell imádságban Isten elé vinni, nem is itt kell gonosz kívánságainkat megvallani és megtérni belőlük. A közös imádság olykor kifogásként szolgál arra, hogy kerüljük az egyéni imádkozást, amikor természetesen megvizsgálhatjuk szívünket. Vannak akik így vélekednek: „Éppen most jövök egy kétórás imaalkalomról!” vagy „Már három napja böjtölök a gyülekezettel.” De Isten nem csak ilyen imádságot vár el tőlünk.

2. Otthonunk is az imádkozás helye kell, hogy legyen.

„Ha közületek ketten egyetértetek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám” (Máté 18:19). Némely keresztény „egyetértés imának” hívja ezt. Nagy áldást jelent, ha van egy odaszánt hívő testvéred, akivel együtt tudsz imádkozni. Ismeretségemben a leghatékonyabb közbenjárók általában párban vagy hármassal imádkoznak. Amikor Isten áldását tapasztaltam az életemben, amikor az ő segítségére használhatott, akkor az mind azért volt, mert néhány komoly hívő naponta közbenjárt értem.

Az ilyen imádság leghatékonyabban otthonainkban működhet. Feleségem, Gwen és én naponta imádkozunk együtt és hisszük, hogy ez tartja össze családukat. Minden gyermekünk üdvösségéért imádkoztunk növekedésük éveiben, hogy egyikük se vesszen el. Imádkoztunk a barátaiért és egyéb kapcsolataikért, hogy Isten küldje el az olyan fiú udvarlókat vagy lányokat, akik csapdát jelenthettek volna számukra. Imádkoztunk eljövendő házastársaikért és most ugyanezt tesszük az unokáinkért is.

Sajnos nagyon kevés keresztény család szakít időt az otthoni imádságra. Én személyesen is tanúsíthatom, hogy a családi ima erejének köszönhetem azt, hogy ma is az Úr szolgálatában állok. Minden nap, függetlenül attól, hogy a testvéreimmel hol játszottunk, az udvarban vagy az utcán, az édesanyám kiállt a házunk bejárati ajtajába és hívott bennünket: „Dávid, Jerry, Juanita, Rút, itt az ideje az imádkozásnak!” (A kisöcsém Don még nem élt akkor.)

Az egész környék tudott arról, hogy családuknak imaórája volt. Néha gyűlöltem, amikor meghallottam anyám hívását és morogtam, meg zúgolódtam miatta. De valami bizonyosan történt azokban az imaórákban, mert a Lélek ott járt közöttünk és megérintette a lelkünket.

Talán nem tudod elképzelni magad, amint családi imaórát tartasz. Lehet, hogy a házastársad nem hajlik az együttműködésre, vagy éppen a gyermeked lázad. Szeretted testvérem, nem számít, hogy ki akar részt venni a közös imádságban! Te akkor is leülhetsz az ebédlasztalhoz és imádságra hajthatod a fejed és akkor ez lesz az otthoni imaóra és családod minden tagja észre fogja venni.

3. Az imádság harmadik helye az, amelyet Jézus is gyakorolt és tanácsolt tanítványainak: a belső szoba.

A belső szobában való imádkozás akkor történik, amikor egyedül vagyunk, titokban. „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.” (Máté 6:6)

Az utóbbi időben ezzel az imádsággal kapcsolatban szólt hozzám az Szentlélek. Régebben azt tanítottam, hogy a

megélhetés nehézségei miatt, lehet egy ilyen „bels? szobánk” bárhol: az autóban, a buszon, egy munkahelyi kávé szünetben. Bizonyos értelemben ez igaz is.

De ettől többre?l van itt szó. A görög „szoba” szó ebben a versben „egy privát szobára, titkos helyre” utal. Jézus hallgatósága számára világos volt, mivel az akkori kultúra szerint a házakban volt egy titkos kamra, amely egyfajta raktárhelyiségként szolgált. Jézus azt parancsolja, hogy menjünk be ebbe a titkos kamrába és zárjuk be az ajtót magunk mögött. Ez a parancs az egyéni imára vonatkozik, nem a gyülekezeti vagy az imatárssal való imádkozásra.

Jézus példát mutatott ebben, amikor privát, magányos helyekre ment imádkozni. A Szentírásban újra és újra ezt olvassuk „elvonult”, hogy imádkozzon. Senkinek sem volt nála elfoglaltabb, zsúfoltabb élete. A körülötte levők folyton szükségükkel nyaggatták és alig maradt ideje saját magára. Mégis az írja az Ige: „Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott” (Márk 1:35). „De miután elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magánosan imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott” (Máté 14:23).

Nézd meg, hogy milyen parancsot kapott Saul az Apostolok cselekedeteinek könyvében! Amikor Krisztus elfogta Sault, az egyház üldözését, akkor nem egy közös imaalkalomra küldte, nem is Anániához a nagy imaharcoshoz, hanem három napot egyedül, imádságban és Jézus megismerésével kellett eltöltenie.

Mindannyiunknak megvannak a saját kifogásaink arra, hogy miért nem imádkozunk titokban vagy egy különleges helyen egyedül. Azt mondjuk, hogy nincs ilyen privát helyünk, vagy nincs időnk az imádságra. Thomas Manton, egy istenfélő puritán író így fogalmazott: „Azt mondjuk, hogy nincs időnk titokban imádkozni. Ugyanakkor van időnk minden másra: enni, inni, a gyerekekkel foglalkozni, de arra, amitől mindez működik, arra nincs időnk. Azt mondjuk, hogy nincs privát helyünk, de Jézus talált egyet a hegyen, Péter a háztetőn, a próféták a pusztában. Ha szeretsz valakit, akkor meg fogod találni azt a helyet, ahol egyedül lehetsz vele.”

A Szentírás szerint Isten azért tesz próbára bennünket gyakran, mert be akar hívni az imakamrába.

Dávid is bizonyosságot tesz erről: „Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet” (Zsolt 119:67). Elismeri, hogy amikor minden nyugodt, békés körülöttünk és kevés megpróbáltatás éri életünket, akkor egyre hidegebb és langyosabb az imádsághoz való hozzáállásunk. Azt mondjuk, hogy szeretjük Istent, de a kellemes órákban lehet, hogy hitszegők vagyunk és elhanyagoljuk közösségünket az Úrral. Ezért az Úr ilyenkor megengedi, hogy a megpróbáltatás hegyes nyila felébresszen minket.

Sok istenfélő egyházatya fogalmazta meg gondolatait ebben a témakörben. Kálvin János azt mondta, hogy sohasem leszünk engedelmesek Isten iránt, amíg rá nem kényszerít bennünket megpróbáltatásokkal. C. S. Lewis is ezt írta: „Isten suttogását halljuk az öröm óráiban, de kiáltását csak a fájdalom perceiben. Ez az ő hangosbemondója, hogy felébresszen egy süket világot. A fájdalom lerántja a leplet.”

Néha túl könnyedén vesszük az imádságot. A nehézségek idején azonban minden nap imádságban tusakodunk az Úrral, egészen addig, amíg lelkünk meg nem nyugszik afelől, hogy ő mindent kézben tart. Minél jobban magunkévá akarjuk tenni ezt a meggyőződést, annál többet húzódunk be imakamránkba.

Az az igazság, hogy Isten irántunk való szeretete miatt engedi meg életünkben a megpróbáltatásokat. Ezt Efraim törzsének élete példázza legjobban Izraelben. A nép óriási nehézségek között volt, de b?nbánattal kiáltottak Istenhez. Ő válaszolt: „Jól hallom Efraim keseregését” (Jeremiás 31:18).

Dávidhoz hasonlóan Efraim is bizonyosságot tett: „Megvertél, mint egy tanulatlan borjút... Téríts meg engem, hogy megtérjek, mert te vagy Uram, az én Istenem” (31:18). Tulajdonképpen ezt mondja: „Uram, okkal fenyítettél meg. Olyanok voltunk, mint a fiatal, nevetlen borjak, tele energiával, de megfenyítettél, hogy megszelídíts és szolgálatodba állíts minket. Vadságunkat uralmad alá helyezted.”

Istennek óriási tervei voltak Efraimmal, gyümölcsöző, kiteljesedést ígérő tervei. Elször azonban be kellett törnie és ki kellett képeznie. Efraim elismeri ezt: „megbántam azt, belátva b?nömet megértettem az oktatást” (31:19 – az angol fordítás szerint). Valójában a következőt fogalmazzák meg: „Régem, amikor Isten a tanteremben készített minket a szolgálatra, akkor nem tudtuk elfogadni a helyreigazítást. Sírva elfutottunk, mondván: „Ez túl kemény.” Makacsak voltunk, folyton kibújtunk az iga alól, amit ránk rakott. De Isten egy szorosabb igát készített végül, és szeret? vesszejét használta, hogy megtörje makacs akaratosságunk. Most, azonban engedünk igájának.”

Mi is olyanok vagyunk, mint Efraim: fiatal, énközpontú borjak, akik nem akarják fejüket igába hajtani. El akarjuk

kerülni a szántással járó küzdelmet, a szenvedést vagy a veszteséget. Mindent azonnal szeretnénk megkapni: győzelmet, áldást, gyümölcsöző életet, azáltal, hogy egyszerre megvalljuk Isten ígéreteit vagy „hittel elveszünk azokat”. Rúgódzunk az ellen, hogy titkos imádságban formálódjunk, vagy Istennel tusakodjunk azért, hogy ígéretei beteljesedjenek az életünkben. Amikor viszont jönnek a nehézségek, akkor azt gondoljuk: „Mi vagyunk Isten választott népe. Miért történik mindez velünk?”

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1330/>